

Mi lesz, ha belezúgysz a legnagyobb ellenségedbe?

Utálattal: Ethan

és *Utálattal: Rachel*

fine
selection

W H I T N E Y G .

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

WHITNEY G.

Utálattal:
Ethan
és Utálattal: Rachel

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Prológus

RACHEL

ELSŐS KOROMBAN ÍRTAM MEG ÉLETEM ELSŐ LEVELÉT, az egyik fiúnak az osztályból. Nate Cloudnak hívták, és már hatévesen is teljesen odavoltam érte (meg a világoskék overalljáért). Egyszerűen odaírkantottam élénkzöld zsírkrétával: „Bírsz engem? Karikázd be, hogy igen vagy nem.”

Az a seggfej bekarikázta, hogy nem.

A második levelet egy lánynak írtam, akivel együtt jártunk könyvtárismeret-órára. Ashley Donovannek hívták, és mindenáron a legjobb barátnője akartam lenni. Három egész sorban fejtettem ki neki mindazt, ami közös volt bennünk – mindazt, amitől tökéletes barátok lennénk. (A rózsaszín gumiszandál, a Barbie álmház, és a menő Beanie Babies plüssgyűjtemény.) Jegyzetlapra írtam a mondatokat, a végén egy kérdéssel: „Leszel a legjobb barátnőm, légsz? Karikázd be, hogy igen vagy igen.”

Nem karikázta be egyiket sem.

Kitalált magának egy harmadik válaszlehetőséget: NEM.

Összetört szívvel és barátok nélkül csináltam végig az első és a második osztályt, így inkább megtartottam magamnak a többi leveletemet.

Amíg meg nem ismerkedtem a fiúval, aki a vadiúj utcánkban lakott. A fiúval, aki a legjobb barátom lett.

Mindössze három másodperc alatt.

Ő volt a legrosszabb ember, akivel valaha is találkoztam. Abban a pillanatban, hogy előállt valami idióta idézettel, miszerint „tartsd közel magadhoz a barátaidat, az ellenségeidet meg még közelebb”, miközben lelökött a biciklimről, gyökeret vert bennem a meggyőződés, hogy a „barát” szó sohasem fog szerepelni a szótáramban. Azt hittem, soha nem fogok találni senkit, aki annyira imád levelezni, mint én.

Egészen addig, amíg ő vissza nem írt nekem. Életemben először.

Nem csak egyszer.

Nem csak kétszer.

Sokszor. Mindig.

Bár zsigerből utáltuk egymást, és legfeljebb csak húsz percig tudtunk kijönni egymással, mindig válaszoltunk a másik levelére...

Régen: Hét és fél évesen

ETHAN

MEG MERTEM VOLNA ESKÜDNI RÁ, hogy egy fiú lesz az új szomszédunk...

Ezt mondták a szüleim, amikor végre megvették azt a házat az utcánkban. Azt mondták: „Ó, milyen kedves családnak tűnnek! Még egy fiuk is van, akit majd megismerhetsz. Milyen jó lesz, ugye?”

Tényleg nagyon jó lett volna, mert az utcánkban az összes család tele volt hülye lányokkal. Azok közül a lányok közül egyik sem bírt engem, és én sem bírtam egyiküket sem.

Szóval, amikor az apukám aznap bejött a szobámba, és szólt, hogy öltözzek fel, mert megismerkedünk a szomszédokkal, ledöbentem, mert fogta a játék figuráimat, és visszarakta őket az éjjeli szekrényemre.

– Szerintem nem jó ötlet – mondta. – Nem hiszem, hogy Rachel értékelné őket.

– *Rachel?* Ki az a Rachel? – kérdeztem.

– Az új szomszéd, innen a utcánkból.

Mindezt olyan könnyed mosollyal közölte, mintha nem ezzel a hat szóval foszlatta volna szerte a reményeimet, hogy végre lesz egy barátom itt, a környéken. Így is elég rossz volt, hogy a város szélén laktunk, ahonnan fél órába telt eljutni valami normális helyre, például moziba vagy a gördeszkaparkba. Ráadásul a környék utolsó üres házába most beköltözik a világ legrémesebb valamije. Egy lány!

Még egy.

Morogva besuvasztottam a fülesemet és a CD-lejátszómat a farzsebembe, hogy rögtön kizárjak mindent, amikor a szüleim elkezdnek unalmas dolgokról beszélgetni. Lementem a földszintre, és elvettem anyukám szokásos „szomszédüdvözlő” tortáját a konyhapultról. Követtem a szüleimet kifelé az ajtón, végig a járdán, és megereztettem egy grimaszt a Cramer ikrek felé, akik az előkertjükben játszottak.

– Jó napot, Mr. és Mrs. Wyatt! – integettek. – Szia, Ethan!

– Ne integesetek nekem – válaszoltam.

– *Ethan...* – nézett rám anya résnyre szűkült szemmel. – Legyél kedves!

– Szia, Clara! Szia, Joan!

Mosolyt erőltettem magamra. Abban a pillanatban, ahogy anya hátat fordított, az ikrek beintettek nekem. Örömmel viszonztam a gesztust.

Pff.

Az új szomszédok házához érve egy vörös hajú nő jött ki a férjével, és ránk mosolyogtak.

– Húha! Nem számítottam rá, hogy tényleg sütsz nekünk egy tortát! – lepődött meg a nő. – Rég nem ettem semmi házi készítésűt.

A boltban vette. Nem házi készítésű.

Bekísértek bennünket, én pedig reméltem, hogy a szokásos új szomszédos társalgás nem fog olyan sokáig tartani, mint szokott. Mindig ugyanarról beszélgetek minden új családdal. *Olyan jók itt az iskolák, ahogy mondják? Mit szoktak itt csinálni a gyerekek a szabadidejükben? Milyen imádni való lenne, ha összebarátkoznának a gyerekeink!*

– Nézzenek oda! – hajolt le hozzám a nő. – Integtettem neked a múltkor, amikor kint játszottál a kertben, de szerintem nem vettél észre. Mrs. Dawson vagyok. Hogy hívnak?

– Ethan Wyatt – feleltem.

– Nos, Ethan Wyatt, nekem van egy lányom, akit Rachel Dawsonnak hívnak, és szerintem nagyjából egykorúak lehetek. Hadd találjam ki... hétéves vagy, ugye?

– Hét és fél.

– Ő is ugyanezt mondja – nevetett a lépcső felé mutatva. – Miért nem mutatkozol be neki, amíg töltök a szüleidnek egy pohár bort? Balra az első ajtó.

– Nem, köszí – vontam vállat. – Nem akarok megismerkedni még egy lánnyal. Találkoztam már eléggel.

– *Ethan Wyatt!* – szólt rám anya az orra alatt. – Menj, és köszönj Rachelnek! Most rögtön!

A szememet forgatva ráérősen elindultam a lépcsőn, de megálltam, amikor megláttam a posztereket a folyosón. Csupa szuperhős és zenész. Olyan szuperhősök és zenészek, akiket szeretek.

Lehet, hogy mégis van egy bátyja?

Kopogtam a szobaajtót borító Supermanen, és egy ferde frufus lány nyitotta ki, csúnya szeplőkkel.

– Anyukám azt mondta, hogy aranyos fiú vagy – fonta keresztbe a karját. – *Hazudott.*

– Te beszélsz? – gúnyolódtam. – Úgy nézel ki, mint Rongybaba Panni, a hajad meg olyan, mintha magadnak vágnád. Egy életlen borotvával.

– *Tényleg* magamnak vágom – hunyorgott rám. – És *tényleg* borotvával.

Csúnyán néztem rá, ő pedig egyenesen farkasszemet nézett velem.

Fontolóra vettem, hogy felrúgom a cuccait, vagy lelököm a földre, hogy megmutassam, ki az úr az utcában, de megakadt a tekintetem az óriási *Jurassic Park* poszteren. Alatta, a fiókos szekrényen *Csillagok háborúja* figurák gyűjteménye sorakozott, egy hatalmas kupac képregénnyel.

– Van bátyád? – kérdeztem. Elfelejtettem, hogy miért voltam dühös rá. – Azért vannak ilyen cuccaid?

– Nem, ezek mind az én cuccaim – huppant le az ágyra. – A régi sulimban minden lány furának tartott, de nem érdekel. A superhősök mindenben lenyomják a Barbie-kat. Neked van lánytesód?

– Nincs. Egyke vagyok.

– Én is – nézett végig rajtam, aztán felsóhajtott. – Jó környék ez?

– Unalmas – léptem közelebb a másik képregényhalomhoz. – De neked nem lesz gondod a barátkozással. Ebben a háztömbben meg a mellette lévőben is lányok vannak.

– Észrevettem – mordult fel. – Tegnap találkoztam valami ikerpárral, és meghívtak ruhákat próbálgatni meg uzsonnázni a hétvégén.

– Látod? Secperc alatt a Carter ikrek lesznek a legjobb barátaid.

– Utálok ruhákat próbálgatni – fintorgott. – Uzsonnázni is utálok. Majd eljátszom, hogy beteg vagyok.

Elmosolyodtam.

Lehet, hogy Rachel mégsem olyan rossz arc. Vagyis hát lány, de talán jó fej csaj. Egyelőre annak tűnik.

– Örülök, hogy megismertelek, Rachel – indultam el az ajtó felé, miután meghallottam, hogy anyukám hív.

– Várj, mit hallgatsz? – mutatott a fülhallgatómra.

– Jó zenét, hidd el. Biztos vagyok benne, hogy egyáltalán nem ismered.

– Nézzük meg! – lökött oda nekem egy doboznyi CD-t, úgy-hogy én is elővettem a CD-tartót a hátizsákomból, és odadobtam neki. A tokokat végignézve elkerekedett a szemem, amikor megláttam a zenészek nevét. Néhány szörnyű popzenekar kivételével szinte ugyanazokat hallgatta, amiket én is.

– Nem is olyan rossz az ízlésed – adta vissza a CD-imet, és én is visszaadtam neki az övét. – Tudod, te se vagy olyan rossz. Megengedik a szüleid, hogy internetezz?

– Igen is meg nem is – vallottam be. – A szüeim mindig ellenőrzi a gépet, mielőtt és miután használom, szóval nem igazán szoktam használni.

– Jó, mindegy... – vett elő egy jegyzetlapot, amire odafirkantotta a teljes nevét és a címét. – Amúgy is jobban szeretek levelezni.

– Azt akarod, hogy innen, az utcából levelezzek veled?

– Miért ne?

– Mert *itt laksz az utcában* – válaszoltam nevetve. – Mindig kint vagyok. Csak ugorj be, ha a szüeid megengedik. Egyébként a parafa táblád alapján úgy tűnik, hogy alig tudsz írni. A „utállak”-ot rövid u-val kell írni, nem pedig hosszúval. Nyilván nem lenne szép tőlem, ha elvárnám, hogy normális levelet írj, miközben még egy ilyen egyszerű szót sem tudsz helyesen leírni.

– Pff– forgatta a szemét. – Jó, oké.

– Oké.

Kimentem a folyosóra, de mielőtt ráléptem volna az első lépcsőfokra, éreztem, hogy mind a két kezét nekinyomja a hátamnak. Meglökött, és mire észbe kaptam, már lefelé bucskáztam a lépcsőn. *Durva* volt.

Mi a...?

Elfojtottam egy kiáltást, amikor földet értem. Magyarázatot várva néztem fel a lépcső tetejére, de ő csak keresztbe fonta a karját.

– Meggondoltam magam – jelentette ki. – *Mégsem* bírlak, és nem akarok veled barátkozni. Egyébként az „utállak”-ot pont úgy kell leírni, ahogy én írtam, szóval el kéne menned egy szemvizsgálatra, vagy megtanulnod rendesen írni. *Erre varrj gombot*, Ethan!

– Én sem akarok veled barátkozni – vetettem rá egy lesújtó pillantást, miközben feltápaszkodtam. Tudtam, hogy soha nem lett volna szabad megbíznom egy hülye lányban. – Utállak, Rachel.

1. szám: This Is Why We Can't Have Nice Things (4:00)*

ETHAN

Napjainkban

MÉG MINDIG UTÁLOM RACHEL DAWSONT...

Átnéztem a legutóbbi levelét, amit a „Szemeszter a tengeren” programjáról küldött, és még mindig nem bírtam rávenni magam, hogy visszaírjak neki.

Három hónap telt el a legutóbbi levélváltásunk óta, de még mindig ugyanúgy felforr tőle az agyvizem, mint amikor először olvastam a sorait.

Kedves Ethan!

Biztosra veszem, hogy a barátnőd megcsal. Mert MINDEN JEL arra mutat, és arra mutatott nyolc levéllel ezelőtt is. Hiába szerettem szívből látni, ha szenvedsz, nem mondanám, hogy ez boldoggá

* A fejezetek elején lévő zeneszámok Taylor Swift dalai.

tesz. (De csak azért, mert nem szeretem, ha valaki megcsalja a másikat. Ha valami más miatt lennél kiborulva, akkor most is szétröhögném az agyamat.)

Lehet, hogy csak nem nyugózi le az a sok menőség, amit nekem is IMÁDSZ folyton az arcomba vágni. Az, hogy három egymás utáni évben elnyerted az iskola Legnépszerűbb Sráca címet a gimiben. (Még mindig úgy gondolom, hogy te tömted tele a szavazóurnát, és még a gimiben történt, szóval ideje elengedned ezt a baromságot.) Az, hogy a kocsid egy kék veterán kabrió. (Ennek meg mi köze van bármihez is? Úgy egyáltalán?) Vagy az, hogy elvileg „góré vagy a Stony Brook Egyetem kampuszán”. (Három éve evezek ebben a hajóban, és soha, egyetlen félévben sem tudta még senki, hogy ki vagy te, amikor rákérdeztem. Soha, senki.)

Köszönöm a kéretlen tanácsot az ÉN barátommal kapcsolatban, de látva, hogy tudom, mitől működik egy kapcsolat, nincs szükségem rá.

Utálattal:

Rachel

Ui.: Lehet, hogy mégsem vagy annyira jó a szexben, mint gondold? (Valószínűleg erről van szó. Küldhetek néhány oktató könyvet a témában, ha szeretnéd. Csak szólj!)

Még gyorsan, utoljára elolvastam a levelét, és elraktam a kesztyűtartóba. Aztán felnéztem a barátnőm ablakára – már két órája ott dekkoltam –, amin keresztül láttam, hogy éppen az egyik legjobb barátomhoz préseli magát.

A „negyedik hónapfordulónkra” akartam meglepni egy ajándékkal, miután egész héten nem túl leplezett célzásokat tett, de miután

végignéztem, ahogy másvalaki döngeti, mindent visszaviszek a boltba abban a pillanatban, amint szakítok vele.

Vagyis ma.

Nem hiszem el, hogy Rachelnek igaza volt ebben a szarságban.

Nem akartam megvárni, hogy végezzenek, úgyhogy kiszálltam a kocsiból, és odamentem a bejárati ajtóhoz. Azt a kulcsot használtam, amit hónapokkal korábban kaptam tőle, „Ethan és Lisa mindörökké” felirattal, és beléptem a nappaliba.

– Óóóó, istenem! – nyögte. – Jaj, istenem, igen!

– Hmm? – csapott rá Brody barátom a fenekére. – Így szereted?

– Igen, imádja ezt a pózt – szólaltam meg, mire Brody azonnal ledermedt. Elkerekedett a szeme, Lisa pedig teljesen elfehéredett.

Brody kihúzta belőle a kihúznivalóját, és gyorsan ellépett tőle. Aztán döbbsen bámult engem néhány másodpercig, mielőtt fogta a farmerjét, és kisetett a fürdőszobába.

Lisa ott állt előttem anyaszült meztelenül és kivörösödve. Farkaszemet nézett velem, miközben odament a kanapéhoz.

Ráharapott az ajkára, mintha keresné a megfelelő szavakat.

– Szia, Ethan! – mondta végül. – Tudom, hogy elég durvának tűnik a helyzet, de meg tudom magyarázni.

Nem válaszoltam semmit, ő pedig összeszedte a ruháit.

– Kezdhetnék azzal, hogy nem így nézel rám? – bújt bele a melltartójába. – Légyszi?

Nem moccantam. Végignéztem, ahogy nagy nehezen magára veszi a többi ruháját is. Kék farmer. Koptatott póló. Az én iskolai válogatott pulcsim.

– Most olyan vagy, mint egy zombi vagy ilyesmi – jegyezte meg. – Egy szót sem szóltál hozzám, amióta bejöttél. Legalább áruld el, mi jár a fejedben, hogy tudjam, hol kezdjem.

Brody kijött a fürdőszobából. Egyikünkről a másikunkra nézett, aztán fogta a dzsekijét, és odajött hozzám.

– Továbbra is jóban vagyunk, ugye? – nyújtott kezet, nekem pedig minden csepp erőmre szükség volt ahhoz, hogy ne teperjem le a földre, hogy még a szuszt is kigyepáljam belőle. – Akkor *nem* vagyunk jóban? – kérdezte. – Ne mondd már nekem, hogy többéves barátságot akarsz lehúzni a vécén egy ilyen dolog miatt.

– Attól függ – feleltem végül. – Egy „ilyen dolog” alatt azt érted, hogy a ház előtt állva néztem, ahogy a barátnőmet dugod majdnem két órán keresztül?

Elsápadt, Lisa pedig ezredjére is megigazította a pólóját.

– Tudom, hogy ez durvának tűnik – fogta halkabbra a hangját Brody. – De a tesók fontosabbak, mint a ribancok, haver. Ő volt az, aki idehívott engem. Nemet mondtam, de ragaszkodott hozzá, aztán azt mondta, hogy...

– Takarodj a szemem elől! – vettem rá egy lesújtó pillantást. – Most rögtön.

Úgy nézett ki, mint aki mondani akar még valamit, de nem tette. Hátrapillantott a válla fölött Lisára néhány másodpercre, mielőtt kettesben hagyott minket.

Abban a pillanatban, ahogy bevágódott az ajtó, Lisa elkezdett fel-alá járkálni.

– Sajnálom, bébi – közölte a legbénább pókerarccal. – Hülyeség volt, és ha visszacsinálhatnám, akkor megtenném.

– Melyik részét? – doboltam az ujjaimmal a pulton. – Nem csak egy dolog nem stimmel ezzel a helyzettel.

– Jaj, ne már, Ethan! – lépett közelebb. – Óriási hiba volt, és ha tudtam volna, hogy ma jössz vissza a városba...

– Akkor tegnap csináltad volna?

– Nem – sóhajtotta. – Sajnálom, jó? Nem tudom, mit akarsz, hogy magyarázzam meg. Magányos voltam, szexelni akartam, és mivel te egy ideje elmentél, szerintem egyszerűen elragadtattam magam.

– Két napig voltam távol. *Két napig.*

– Hát mivel komoly, ami köztünk van, biztos vagyok benne, hogy túl tudunk lépni ezen. Még mindig vannak érzéseim irántad, és tudom, hogy neked is vannak érzéseid irántam.

Ezerrel járt a szája, így nem is figyeltem a szavaira, csak bámultam.

A vörös hajával meg a zöld szemével kétségkívül Lisa volt az egyetem egyik legvonzóbb csaja, és ezt ő is tudta. Képtelen volt nem flörtölni az összes sráccal, akinek a közelébe került. Bár ezt már elfogadtam az egyik legnagyobb hibájaként, az már végképp kizáró ok volt, hogy lefeküdt az egyik közeli barátommal. (Vagyis *egykori* barátommal.)

Fejben végigjátszottam a megviselt kapcsolatunk elmúlt hónapjait, az összes könnyel és maszlaggal, az összes hamis ígéretével és hazugságával.

„*Jaj, Brody és én együtt fogunk tanulni.*” „*Nem, ne aggódj, Brody haza tud engem vinni.*” „*Jaj, bébi! Erre való Brody, a barátod.*”

– Szerintem egy kis kommunikációval túl tudunk ezen lendülni – beszélt még mindig. – Nem kell, hogy emiatt legyen vége a kapcsolatunknak.

– Vége a kapcsolatunknak – vettem le a lakáskulcsát a kulcscsomóról, és leraktam. Volt néhány holmim a szobájában, de őszintén szólva tudtam, hogy elleszek nélkülkük, ha így nem kell tovább hallgatnom.

Még egyszer, utoljára végigmértem. Akartam valami végszót, mivel a „baszd meg” túl jó lett volna neki, de elegendő lett.

Megfordultam és kísértáltam. Elindultam lefelé a lépcsőn.

– Ennyi? – követett kiabálva. – Nem adsz esélyt, hogy megmagyarázzam?

Felvettem a napszemüvegemet, és folytattam az utamat.

– Nem én vagyok az egyetlen, aki hibázott ebben a kapcsolatban, Ethan! – gyorsított a tempón, hogy odaálljon a kék vintage kabrióm elé. – Láttam néha, hogy nézel más lányokra, de nem szóltam egy szót sem.

Beültem a volán mögé, és elfordítottam a kulcsot.

– Ó, és ne felejtjük el, hogy idén nem kaptam tőled szülinapi üdvözlőlapot!

– Te most szívatsz engem? – meredtem rá. – Komolyan próbálsz párhuzamot vonni az én elfelejtett szülinapi üdvözlőlapom meg aközött, hogy félrekefélsz titokban?

– Nem, de... néha tényleg elhanyagoltál – sóhajtott fel.

Rápillantottam az órára a műszarfalon. Még két percet adtam ennek a beszélgetésnek, mielőtt rükvercbe kapcsolok, és elhúzóok a francba a háza elől, hogy vissza se nézzek soha többé.

– Tudom, hogy dolgozol meg minden, de arra valahogy mindig volt időd, hogy Emilyvel lógj.

– Emilyvel együtt tanultunk, és mindig hívtalak, hogy csatlakozz hozzánk.

– Hát... – harapott rá az ajkára, hogy még több kifogást találjon, és még jobban belekapaszkodjon valamibe, ami rég szertefoszlott. – Egyszer sem csókoltál meg nyilvánosan, hogy megmutasd az embeereknek, hogy együtt vagyunk. És mindig volt időd minden héten levelet írni egy bizonyos embernek, nekem meg nem írtál egyet sem.

– Ez *baromság*, Lisa – forgattam a szememet. – Ha az a bizonyos valaki, akit próbálsz felhozni, a régi szomszédom, Rachel Dawson,

akiról folyton mondogattam neked, hogy tényleg ki nem állhatom, akkor csak mondom, hogy három hónapja nem írtam neki vissza. Te meg én csak négy hónapig jártunk.

– Sajnálom, Ethan. Van valami, amivel újra elnyerhetem a bizalmadat?

– Igen, visszaléphetnél a főre.

– Oké... – lépett rá a főre. – Ennyi? – kérdezte mosolyogva.

Gyorsan hátramenetbe kapcsoltam anélkül, hogy válaszoltam volna neki, és a kormányt püfölve hajtottam ki az útra.

Már hónapok óta gyanítottam, hogy nem stimmel valami Lisával, így tudtam, hogy nem ez volt az első alkalom, amikor megcsalt. Azt is tudtam, hogy piával kell kivernem a fejemből ma este, és gondoskodni arról, hogy a lehető leghamarabb már csak távoli emlék legyen.

Egy pirosat mutató lámpához közeledve elővettem a telefonomat, hogy ellenőrizsem az új lakásom címét. Mivel ez volt az első év, amikor nem a kampuszon laktam, már alig vártam, hogy ne legyen részeg elsőévesekkel, végeláthatatlan kolis bulikkal, meg hát... balhékkal bajlódnom. Kétszer is szembekerültem az egyetemváros rendőreivel, miután rendeztem egypár vad éjszakai bulit, és tudtam, hogy harmadjára már nem lennének olyan engedékenyek.

Kinyitottam a kesztyűtartót, hogy megkeressem a kapunyitó kódot, mire lila borítékok és levelek ömlöttek ki.

Pff, Rachel.

Összeszedtem és megint elzártam őket.

A háztömb felé kanyarodva elhajtottam a fehér épületek előtt, az egyetlen kéket keresve. Rátapostam a fékre, amint megláttam az égett fa- és fémdarabokból álló rakást ott, ahol a házamnak kellett volna lennie.

Biztos rossz utcában járok...

Pislogtam néhányat, mert nem voltam hajlandó elhinni, hogy ez a valóság.

Aztán mentem egy kört a háztömb körül, de mire visszaértem, a Sun Swept Lane 3376. még mindig ugyanúgy nézett ki.

Porig égett.

Mi a franc?

Leállítottam a motort, és kiszálltam a kocsiból.

Sárga szalag volt ott, ahol a kandallómnak kellett volna lennie, és egy mosolyfejjel díszített piros gomb bámult rám a konyhapult helyéről. Egy elszenesedett „Üdv itthon” tábla is állt a postaláda mellett.

– Ideje volt már, hogy előkerülj! – paskolta meg hátulról a vállamat Greg, akit véletlenszerűen választottam lakótársnak erre az évre. – Órák óta vártalak, haver.

– Mi történt a házunkkal, Greg?

– Úgy tűnik, hogy leégett.

– Azt látom – fontam keresztbe a karomat. – Mi a fene történt?

– Előbb meg kell ígéred, hogy nem leszel mérges.

– Nem, előbb el kell mondanod, hogy mi történt.

– Nekem kell az ígéreted – közölte mosolyogva. – Hallottam, mi szokott történni, ha dühös leszel. Betörik az emberek orra.

– Mi van? Ezt a hülyeséget csak most találtad ki.

– De igaz, nem?

Erre csak rámeredtem.

– Jó-jó – vont vállat. – Na, amíg nem voltál itt, rendeztem egy kis házavató bulit, tábortűzzel. Miután elfogyott a piánk, átvonultunk néhány sarokkal odébb, egy focistának a lakására, és lehet, hogy

elfelejtettem eloltani az összes parazsat, mielőtt leléptem. Legalább túléltem és jól vagyok, igaz? Szerintem csak ez számít valójában ebben a szerencsétlen helyzetben.

Hitetlenkedve bámultam. Főleg azért választottam Greget lakótársnak, mert *nem* voltunk szoros baráti viszonyban. Hozzám hasonlóan kitüntetést kapott a tanulmányi eredményéért, ráadásul megesküdött rá, hogy szeretne egy kis nyugtot a kolis élet után, és megesküdött arra is, hogy felelősségteljes fajta.

– Jól sejtem, hogy a háromezer dolláros kauciónk megy a levesbe? – érdeklődtem.

– Hát ja – nevetett. – Rohadtul nem fogjuk visszakapni azt a lóvét, és szerintem ajánlólevelet se kapunk.

– Szóval kocsiiban kell aludnunk, amíg meg nem kapjuk a biztosítási pénzt a károokért? – feszült meg az állkapcsom.

– Egyáltalán nem, barátom.

– Te meg én nem vagyunk barátok.

– Azok leszünk – mosolygott. – A tulaj elég lazán fogadta a tűz hírért. Vagyis hát nem volt feltétlenül „boldog” tőle, és szerintem lehülyézett engem, de a biztosító mindent fedezni fog az ő részéről.

– És ez mit jelent a számunkra?

– Hát megkérdeztem, hogy kivethetnénk-e a szomszéd házat, de azt mondta, hogy marhára nem. Így a tegnapi napot házkereséssel töltöttem, és találtam magunknak egy új helyet, ami tízszer jobb, mint ez.

Nem voltam hajlandó elhinni. Az egyetemváros legjobb házait már kiadták erre a félévre, és ez a ház komoly előrelépésnek számított az életkörülményeinkben, mielőtt porig égette.

– Oké – hagytam rá. – Mutasd meg, hol van ez az új hely!

Megint beültem a volán mögé, és követtem Greget egy kanyargós úton, aminek a mentén tengerre néző óriási házak álltak. Mind-egyik négyszer akkora volt, mint a mi leégett házunk, és mindegyik úgy nézett ki, mint amit nem egyetemistáknak találtak ki.

Az ott egy medence a tetőn?

Lekanyarodott az utolsó ház kocsifelhajtójára: hatalmas fehér tengerparti ház volt, világosszürke ablaktáblákkal, és baromira reméltem, hogy az ő jó kapcsolatokkal rendelkező családjából valakié.

– Látnod kell belülről is! – szállt ki a kocsijából Greg, és odament a ház körül végigfutó verandához. Kinyitotta az ajtót, és abban a pillanatban, ahogy beléptem, már tudtam: semmiképp sem engedhetjük ezt meg magunknak.

Rohadtul nem.

– Négy hálószoba, négy fürdőszoba, meg egy jakuzzi odakint hátul – sorolta a konyhán átsétálva. – Még bútorozott is!

– Az apádé ez a ház?

– Á, nem! Ő csak akkor engedte volna meg, hogy a tengerparti házában lakjak, ha belementem volna, hogy az ő régi sulijába járjak – nyitott be az egyik vendégszobába. – Amúgy légyszí, ne szavazz rá a következő polgármesterválasztáson. Én az ellenfelére szavazok.

Nevetnem kellett, de még mindig dühös voltam rá.

– Mennyibe kerül ez?

– A part rögtön ott van a hátsó ajtónál, a terasz pedig körbefut az egész házon. Ja, és ezt nézd!

Megfogott egy távirányítót, mire felemelkedett a redőny a nappaliban, gyönyörű kilátást nyújtva az óceánra. Másodpercekkel később életre kelt a kandalló a nappaliban.

– Mennyibe kerül ez a ház, Greg?

– Látnod kell a pincét! Van ott két biliárdasztal meg egy bárpult. És ne feledkezzünk meg az állítható hőmérsékletű medencéről sem a tetőn... érted, *a tetőn!*

– Greg – álltam el az útját. – Mennyibe kerül ez a ház?

– Hétszázötven havonta.

– Tényleg? Csak annyi?

– Vagyis hétszázötven havonta fejenként, ha csak ketten vagyunk. Ja, és ebben nincs benne a rezszi, ami négyszáz dolcsi is lehet havonta, de benne van a kilátás is. Az ár lemegy havi ötszázra, ha találunk egy harmadik embert. Négygel még kevesebb, de tudom, hogy nagyon nem akarsz annyi lakótársat az utolsó évedre.

Még egy lakótársat is alig akartam...

– Légyszi, mondd, hogy ez valami oltári nagy vicc.

– Vagy ez, vagy a Lobos Street-i lakótelep, haver. Tudom, azok a lakások csak kétszázötvenbe kerülnek havonta, de nagy rájuk a kereslet, így valószínűleg már egy garzonon kéne osztoznunk. Azt mondtad, hogy valami extra csendes helyen akarsz lakni – nézett körül.

– Ahol eddig voltunk, az extra csendes volt.

– De nem volt jakuzzi – nyomott meg ismét egy gombot a távirányítón, mire kinyílt a teraszajtó, mögötte egy hatalmas, gőzölgő jakuzzival. – Nem mondhatod, hogy nem igyekeztem...

– Sok mindent tudnék most mondani, de valami azt súgja, hogy úgysem számítana.

– Tényleg nem – mosolygott Greg. – Főleg azért, mert már aláírtam a bérleti szerződést. És ööö... odahamisítottam az aláírásodat. Nem voltál itt, és mivel a hajléktalanság nem tűnt vonzó perspektívának, határozott döntést kellett hoznom mindkettőnk nevében.

Mi a franc?

– Szóval tényleg kelleni fog egy lakótárs – szorítottam össze a fogamat a hűtő felé tartva. Csak a fejemet ráztam, amikor megláttam a „*Naaaaaagyon sajnálom, haver!*” cetlit, amit egy hatdarabos sörrekesz elé rakott. – Lehetőleg még a héten. Hacsak be nem fizetted már az első havi bérleti díjat.

– Ja, igen – nevetett. – A tulajnak elég volt egy pillantást vetni a vezetéknevemre, és máris megbízott bennem az apám miatt. Ráérünk hétvégéig.

– Adtál már fel hirdetést valahol?

– Tíz lépéssel előtted járok – mutatta meg nekem mosolyogva a legfrissebb diákújságot. – Máris voltak e-mailes megkeresések, és néhányan beugranak majd csütörtökig. Hacsak nem akarod megkérdezni a barátnődet.

– Már az exem. Ha nem az lenne, akkor is szívesebben laknék együtt egy istenverte idegennel.

– Várj, az exed? – vont a szemöldökét. – A múlt héten még együtt voltatok, nem?

– Együtt voltunk, mielőtt megcsalt – bontottam ki egy sört, hogy benyakaljam. – Áthívsz iszogatni egypár embert, hogy segíts elfelejteni?

– Naná – vette elő vigyorogva a telefonját. – Figyelj, ha szeretnéd, hogy megint tábortüzet rakjak a kertben, és megmutassam, hogy tényleg el tudom oltani...

– Nincs több tábortűz, amíg velem laksz, Greg. *Soha többé.*

– Hát ez... – köszörülte meg a torkát. – Ez valószínűleg jó ötlet. Legalábbis egyelőre. Amúgy sajnálom, hogy megcsalt a barátnőd. Biztos váratlanul ért.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen, nagyon váratlanul – válaszoltam, és eszembe jutott, hogy Rachel valamiért a távolból is látta az okoskodó levelében. – Mindjárt jövök.

Kimentem a kocsimhoz, és kinyitottam a kesztyűtartót. Elővettem Rachel hajómenetrendjét meg egy üres lapot.

Végre tudtam, mit fogok válaszolni a legutóbbi levelére.